

KRISTENT

Perspektiv

Hvordan behandler vi vores muslimske nabo?

Møder vi dem med modvilje og
had eller næstekærlighed?

Side 15

Græd med de grædende	Trøst, når en kristen lider - Jobs Bog	2
Faren ved at have en guru		4
Livets bølgedale og bølgetoppe	Fra Helvedes Blækhushus - brev 8	6
Bog: Vinden blæser hvorhen den vil		9
Hvem er dit forbillede?		10
Tre tegn på en sand kristen	Johannes' spiritualitet 4	12
Prædikerens ord om døden		18

Græd med de grædende

At trøste, når en kristen lider

Klagesange - Jobs Bog - 3. del

Af Carsten Thomsen

Da tre af Jobs venner hørte om al den ulykke, der havde ramt ham, kom de fra hver sit sted, Elifaz fra Teman, Bildad fra Shua og Sofar fra Na'ama; de mødtes og gik hen for at vise deres medfølelse og trøste ham. Men da de et stykke borte fik øje på ham, kunne de ikke kende ham; de brast i gråd, flængede deres kapper og kastede støv på hovedet. Så sad de syv dage og syv nætter på jorden hos ham. De sagde ikke noget til ham, for de så, hvor store hans lidelser var.

Jobs Bog 2:11-13

At trøste og hjælpe en person, der lider, er ikke nemt. Men dette korte afsnit i Jobs Bog er en vidunderlig enkel beretning om, hvad sande venner gør, når de hører om lidelser hos en, der står dem nær.

Fra disse tre venner kan vi ikke blot lære noget om, hvad vi ikke skal gøre, når en person lider (næste artikel) - men også lære noget om, hvad vi kan gøre (denne artikel).

1. De besøger Job

Da tre af Jobs venner hørte om al den ulykke, der havde ramt ham, kom de fra hver sit sted, Elifaz fra Teman, Bildad fra Shua og Sofar fra Na'ama. Vi

ved ikke præcist, hvor disse byer ligger, som de kom fra, og hvor lang tid de havde rejst. Man tænker lidt på de tre vise mænd fra Østerland her. Måske de kommer langvejsfra, måske endda fra forskellige kulturer og lande. Det er formentlig velstående folk, som har kendt Job i hans velmagtsdage.

De beslutter sig for at mødes, så de kan komme i samlet flok, når de besøger Job.

Der er intet glædeligt over denne rejse. Den er tung, kommer måske ubelejligt, men da de hører om den store ulykke, der ramte Job, så smider de altting og rejser. Uden invitation. Uopfordret.

Det er ikke nogen selvfølge at have tre venner, der vil ofre så megen tid og besvær, når man lider. At tage ud på en måske længere rejse og være hos en person dag og nat i en hel uge. Ja, hvor meget længere, de var der, ved vi ikke.

Apostlen Paulus havde et stort netværk af venner og bekendte i det kristne fællesskab, men selv han måtte konstatere, at da hans budskab kom i modvind, da han blev fængslet, blev han forladt af stort set alle.

“Alle i provinsen Asien (har) vendt sig fra mig”, “Under mit første forsvar kom ingen mig til hjælp. Alle svigtede mig.” (2. Tim. 1:15; 4:16)

Når alt kom til alt, så var der kun en lille håndfuld tilbage. Han kunne regne

med Timotheus, Epafroditus, med Onesiforos. Men ikke ret mange andre.

Hvad er vores første reaktion, når vi hører at en af vores venner lider? Når de er blevet syge, eller lider på den ene eller anden måde? Når de ikke viser sig i kirken, eller de er faldet i synd?

Mange tanker flyver gennem hovedet på en:

“Det er nok ikke belejligt, at jeg kommer”. “Måske gør jeg bare tingene værre”. “Hvad skal jeg sige?”, “Jeg har også selv travlt lige i denne uge, så jeg må nok udskyde det”. “Jeg har skrevet en sms og tilbudt min hjælp. Det må være nok”. “Der er sikkert andre, som kender ham bedre, der gør noget for ham”.

Måske bliver nyheden om en vens sorg eller sygdom ikke til mere. Vi forbliver måske inaktive og ignorerer venen ud af frygt, ligegyldighed, manglende medfølelse, egen travlhed.

Jobs tre venner handler. De kommer. De kommunikerer sammen og beslutter sig for at besøge Job.

2. De viser medfølelse

De mødtes og gik hen for at vise deres medfølelse og trøste ham.

Deres motiver for at besøge Job var ædle og gode. Ikke med en løftet pegefinger eller med munden fyldt med gode råd og belærende ord.

De kom for at vise deres medfølelse. Det er faktisk nok. Det lyder umiddelbart nemt. Men hvor er det svært.

Det er ikke altid medfølelse, der i første omgang fylder os. Sand medfølelse er uselvisk og kræver, at vi sætter os ind i den anden persons lidelse. Ja, nærmest tager den på os selv. Går ind i ens vens lidelse og siger: Nu er jeg med dig i det her. Jeg lider med dig. Du er ikke alene.

Nogle gange, så kommer det i vejen for vort eget liv. Vi ønsker ikke at blive konfronteret med lidelsen. Heller ikke hos en, der er tæt på os. Det er nærmest som om lidelse, smerte og sygdom hos en anden smitter os.

Den kan også gøre os i dårligt humør, og vi er bange for, hvad det koster virkelig at vise medfølelse.

En ven eller bekendts lidelse kan endda ryste os i vor grundvold, skabe ubalance i vores forståelse af hvem Gud er, få os til at tvivle på Guds kærlighed. Især når den, der lider klager til Gud, er vred på Gud, vender sig imod Gud. Eller den samme trofaste, retfærdige kristen gang på gang oplever modgang. Hvad skal vi så sige? Hvordan skal vi reagere?

Medfølelse og trøst koster noget, og kan måske koste mere end vi forestiller os fra starten af.

3. De viser deres sorg

Men da de et stykke borte fik øje på ham, kunne de ikke kende ham; de brast i gråd, flængede deres kapper og kastede støv på hovedet.

Jobs venner kunne ikke genkende ham, da de nærmede sig askedyngen, hvor Job sidder, ene og forladt og skraber bylder og åbne sår med et potteskår.

Hans venner var chokerede og lamslåede. Nok havde de hørt om hans ulykke, men dette var alligevel mere

end de havde ventet.

De lader sorgen over deres vens lidelser komme til udtryk - ja de lader sig ikke skræmme af situationen men sætter sig på jorden sammen med ham og deler sorgen med ham.

Det er den normale reaktion, når vi ser en person tæt på os lide, når en god ven på kort tid går i hundene eller bliver totalt forandret på grund af en kræftsygdom. Chok og sorg. Det er naturligt at lade den komme til udtryk. Vi behøver ikke altid kæmpe med tårerne for ikke at græde, men som Paulus siger "græd med de grædende". Vis din medfølelse og sorg.

4. De trøster med tavshed

Så sad de syv dage og syv nætter på jorden hos ham. De sagde ikke noget til ham, for de så, hvor store hans lidelser var.

En hel uge. Dag og nat sidder de der. Uden at sige et ord. Når en person lider tænker vi ofte febrilsk på, hvad vi kan sige, der kan opmuntre den lidende. Et godt råd, et trøstende bibelvers, en lille belærende bemærkning, hvis vi føler, at personen reagerer overdrevent voldsomt.

Tale er sølv, men tavshed er guld, siger man.

"Alting har en tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt....En tid til at græde, en tid til at le. En tid til at holde klage, en tid til at danse". (Prædikerens Bog 3:1,4).

En tid til at tale - og en tid til at tie, kunne vi fortsætte. At give tid og plads til klageråbet og lidelsen og sorgen uden at sige noget. Tid til en omfavelse, et skulderklap, et forstående nik. Det er nogle gange den bedste hjælp, der findes. Blot at være nær. Lytte, prøve at forstå lidelsen, sætte sig ind i den.

Være den skulder, som den lidende

kan læne sig op ad og græde ved. Være den arm, der trøstende kan lægge sig om den, der sørger. Være den, der kan købe ind og lave mad, gøre rent, og på anden praktisk måde være til hjælp, når den lidende ikke har overskud til andet end sorgen.

En anden side af vennerne

Jobs venner havde ikke forudset, hvad der ville ske, da de kom for at trøste. Jeg tror, at deres motiver var ædle nok, deres sorg oprigtig nok.

De var virkelig Jobs venner. Nogle, der stod ham nær og ønskede ham det bedste. Måske nogle af dem, Job i første omgang ville sende en sms til, hvis han havde haft overskud og teknologien til det.

Men som vi læser i Jobs Bog, så kom de til at såre Job dybt med deres ord. Nogle indledende trøstende ord blev til en ophedet teologisk diskussion, hvor venen blev glemt til fordel for ivrigt at forsvare deres egen forestilling om, hvem Gud var og hvorfor Job led, som han gjorde.

Havde de nu bare rejst hjem igen uden et ord, så havde de været Job til større trøst - og vort syn på dem, havde været meget mildere.

Det er ironisk, at de kom for at trøste Job - men det var Job, der til sidst måtte gå i forbøn for dem, efter at de var blevet udskældt af Gud for deres mange ord. De kom for at vise medfølelse, men endte med at måtte angre og bekende deres synd, så de kunne blive genoprettet og få et fornyet fællesskab med Gud.

Da de først begynder at tale og rådgive Job, så viser de nemlig en helt anden side af sig selv. Og i disse ord finder vi megen lidt medfølelse og trøst. Tværtimod.

Men det kommer vi til næste gang.

faren ved at have en guru

Det kan lyde underligt, at vi i et kristent magasin advarer mod guruer.

Vi kunne nok have valgt andre ord, som åndelig vejleder eller mentor, men disse ord indeholder for meget positivt til, at de kan stå for det, vi gerne vil advare mod ved brugen af ordet "guru".

"Idol" kunne måske gøre det, men det står alligevel ikke for det samme som en guru. En guru er på en eller anden måde en lærer, en mester, en åndelig autoritet, hvis meninger man blindt og uden videre overvejelse slutter sig til. Et "idol" er en "stjerne", entertainer, musiker eller sportshelt man ser op til og gerne vil ligne.

I princippet er der intet forkert ved - snarere tværtimod - at der er mennesker, vi ser op til, søger vejledning hos, hvis tanker, ideer og tjeneste vi har som forbillede. Problemet opstår, når vi *ureflekteret* antager alt, hvad de siger, skriver og gør.

Jeg husker fra min egen tidlige ungdom, hvordan der var en skotsk, men norsktalende prædikant (en gammel mand må jeg indskyde), som vakte min beundring. Jeg havde lyst til at ligne ham i sådan en grad, at jeg efterlignede hans intonation, når jeg bad, så jeg kom til at lyde som ham så meget, at hans datter under et besøg i kirken, lagde mærke til det og tog anstød af det.

Mit eksempel er måske en anelse

Af Louis Nielsen

bizart, men at gurutdannelse, eller hvad vi nu vil kalde det, sker mellem kristne, er der ingen tvivl om. Her er det godt at holde sig Herrens advarsel for øje:

"I må ikke lade jer kalde rabbi; for én er jeres mester, og I er alle brødre. Og I må ikke kalde nogen på jorden jeres fader; for én er jeres fader, han, som er i himlen. I må heller ikke lade nogen kalde jer lærer; for én er jeres lærer, Kristus. Men den største blandt jer skal være jeres tjener. Den, der ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes" (Mat 23:8-12).

Det udelukker ikke, at Paulus kunne skrive til korintherne, at han "ved evangeliet var blevet deres far" (1 Kor 4:15), ligesom han også kunne formane de troende til at blive hans "efterfølgere", der efterfulgte Kristus, som de havde set ham gøre det.

Men Paulus understreger, at det er ved evangeliet, han er korinthernes åndelige far, og at efterfølgelsen gælder efterfølgelsen af Kristus, ikke af ham per se. Paulus opfordrer altså ikke til blind underkastelse under ham eller af ham, men sætter evangeliet og efterfølgelsen af Kristus i centrum og sætter det ind som kontrollerende faktor. Paulus var ikke ude på at samle en skare af fans omkring hans person.

Han var ikke sagen, men evangeliet var det, og Kristus var det.

Men Paulus' indstilling var, at han ikke "ville gøre sig til herre over nogens tro". Han ville langt hellere komme til en menighed i sagtnodighed og kærlighed, end med magt og apostolisk myndighed. Den frihed, vi har fundet i evangeliet om Guds nåde i Kristus, skal vi også lade råde i forholdet til vore medkristne.

Vi er skyldige at "bære hinandens byrder", men også skyldige at "bære vore egne byrder". Selvfølgelig er der nogle i samfundet, som er for svage til at tage vare på sig selv, og dem skylder vi at hjælpe, men selv når vi står overfor sådanne, er vi skyldige at vise respekt og lade dem tage vare på sig selv, så langt som de nu evner. Formynderi skal i videst muligt omfang undgås.

Respekt overfor hinanden

I Kristus er enhver, som tror på Ham, frie, Guds sønner og døtre, i Kristus gjort fuldmyndige. Og det forhold skal vi overføre også til vore forhold til vore medkristne og mennesker generelt.

Samtidig skal vi vise respekt overfor hinanden, og især over for vore ledere. Kristen frihed er ikke en frihed fra ansvar og underordnelse. Men kristne ledere er forpligtede til ikke at misbruge medkristnes underordnelse, og

de bør i deres tjeneste gøre sig fortjent til at få udvist tillid og respekt. Der er en omhyggelig balance her, som ikke må overskrides til nogen af siderne.

Meningen er, at vi *individuel* og *sammen med andre* skal vokse op til modenhed i Kristus, og det sker ved Guds ord og ved alle de nådegaver, Gud stiller til rådighed for sit folk.

Desværre er det langt fra sådan, at det altid sker. Mange af os forbliver "børn", som trænger til "mælk" livet igennem. Hvor det er tilfældet, sker det ofte, at nogen overtager styret i menneskers liv, sådan at de ikke kan noget eller ikke tør noget uden at have vedkommendes accept.

Hvad han eller hun tænker er blevet lov for dem, og de kunne aldrig drømme om at gøre noget andet, end hvad lederen siger. En sekt er blevet til.

Bedømmelsens nådegave

Bedømmelsens nådegave er en vigtig, men forsømt gave. En gave, der ikke er forbeholdt nogle få, men en alle kristne skulle opøves i.

Den nådegave er en objektiv gave; ikke kun en veg fornemmelsessag og et spørgsmål om personlig smag, men en gave, som er opøvet i Skrifterne, som kan skelne mellem, hvad der er væsentligt og uvæsentligt, som er salvet med Helligånden, så man er i stand til at bedømme, hvad der er af Gud og fremmer hans vilje og hans ære.

Den får man ikke nødvendigvis af at have læst teologi eller gået på bibelskole. "Bedøm alle ting, men hold fast ved det gode" formanede Paulus. Af og til opfordrer han endog sine tilhørere til at bedømme det, han skriver.

På mange måder er det godt at skaffe sig forbilleder og følge i fædrenes spor. Men virkelige forbilleder tåler at blive efterprøvet, og fædrene skal følges i deres tro, og det eksempel

“

En guru er en åndelig autoritet, hvis meninger man blindt slutter sig til.

deres tro står for, ikke nødvendigvis for hvert et skridt, de tog. Selv de tog af og til fejl, og trådte forkerte skridt.

Forkyndere som stjerner

Nogle mennesker bliver af Gud udrustet med store evner og bliver brugt til tusinders velsignelse. Og tak Gud for det. Men faren er der også - især i vores tid med den åbne adgang til de elektroniske medier - at de bliver dyrket på en usund måde, hvor man river alt, hvad de siger til sig, som om det er det eneste afgørende i verden, som om det skal stå uimodsagt uden mindste "ransagning af Skriften, om det nu forholder sig sådan".

Det er helt igennem usundt at gøre bestemte forkyndere, healere og spektakulære personer til stjerner - og når man afbilder dem i annoncer og på anden vis lade dem fremtræde i medierne, fremtræder de som glansbilleder på samme måde som skuespillere og entertainerne. Det er et eksempel på, hvor lidt vi forstår af Helligåndens natur og kristendommens egenart.

Vi ærer og vi takker Gud for mænd som Augustin, Luther, Calvin, Wesley, Spurgeon, Lloyd-Jones, John Stott, Tim Keller, Bill Hybels, John Piper og mange andre.

Men vi fastholder også billedet af dem som skrøbelige og fejlende mennesker. Samtidig tager vi med glæde og tak imod det meget gode, de lærer os

og husker, at de ikke har tømt Bibelen eller nødvendigvis har forstået alt i den helt rigtigt; Gud har meget at lære os, også når vi har lyttet til dem og er blevet velsignet ved dem. Guruer må de aldrig blive for os, og de ville blive højst ulykkelige, hvis de blev det.

Erfaringen og kirkens historie viser os, at udviklingen af teologiske læresystemer er en meget svær proces, som kræver ydmyghed, bibelkendskab og en personlig relation til Gud, men selv når det har været til stede, er det ikke sikkert, at man har fået udtrykt den hele bibelske sandhed.

Ofte har Bibelen noget mere at sige om dette og hint spørgsmål, og faren for, at man ved at have udkrystaliseret en bestemt lære har taget noget ud af Skriften og forstørret noget andet, er ikke alene til stede, men er i nogle tilfælde meget akut.

Dertil kommer, at vi ikke altid er lige heldige og lige tæt på Skrifterne, når vi vælger vore illustrationer og fremsætter vore tilegnelser. Jo faren for misfortolkning er der, og det må vi holde os åbne for - navnlig når vi diskuterer vore forskelligheder.

Alle disse forbehold bør gøre os forsigtige med at tro, at vores kirkes måde at forstå tingene på, er den eneste rigtige eller at denne eller hin kirkefader på det nærmeste var, er og forbliver ufejlbarlig.

Ingen må misforstå os, som om vi plæderer for relativisme og vilkårlighed i vor læreopbygning, langt fra, hvad vi appellerer til er forsigtighed, ydmyghed, omhyggelighed, erkendelse af vor afhængighed af Helligånden og af visdom ovenfra og villigheden til at erkende, at af og til tager vi måske fejl.

Måske var der mere brod bag ordene, end det, som er trængt ind til os, når Jesus sagde: "I må heller ikke lade nogen kalde jer lærer; for én er jeres lærer, Kristus".

Fra Helvedes Blækhuis

Brev 8: Livets bølgedale og bølgetoppe

Af Louis Nielsen

Nå, så du "nærer i højeste grad forhåbninger om, at patientens religiøse fase er ved at ebbe ud". Jeg har altid tænkt, at Fristerseminaret var gået i stykker, da de satte gamle Slubre kæft i spidsen for det, og nu er jeg sikker i min sag. Er der aldrig nogen, der har fortalt dig om Svingningens Lov?

Det er interessant at iagttage, hvordan Helvede kritiserer Helvede.

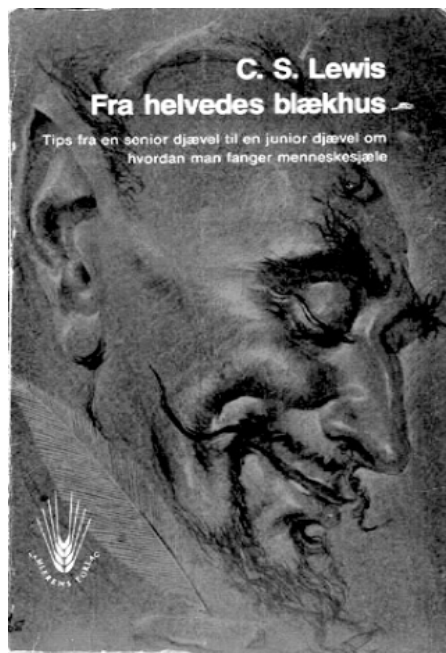
Det minder jo meget om forholdene på jorden, hvor mange udnævnelser ledsages af sure kommentarer om, at man kunne have truffet bedre valg.

Som altid er Fangegarn bidende ironisk. "Slubre kæft" er ikke så meget et navn som et øgenavn. Stor i kæften, men uden megen hjerne og virkelighedssans. Og det går Fangegarn på.

Vi kender allesammen til grå dage, dage, hvor ingenting rigtig sker, hvor vi ikke kan tage os sammen til nogen ting, hvor intet fanger vor interesse, hvor vi heller ikke orker at bede, og beder vi, er det som om, at ordene hænger i luften, de når op til Gud.

Sådanne dage slider på os og giver os dårlig samvittighed, men hvad kan vi gøre ved det?

Der er en åndelighed, som fornægter virkeligheden og glemmer, at selvom vi har fået Helligånden, så løfter det os ikke ud af livet. Vi er stadig "kød" og "støvtrådeværk", som en digter skriver i en salme.

Fangegarn er inde på det, når han nævner Svingningens lov.

Menneskene er dobbeltvæsener - halvt ånd og halvt dyr. (Fjendens beslutning om at frembringe en så oprørende bastard var en af de ting, der fik Vor Fader til at unddrage ham sin støtte). Som ånder tilhører de den evige verden, men som dyr har de hjemme i tiden.

Det betyder, at mens deres sjæl kan rettes mod et evigt mål, underkastes deres legemer, lidenskaber og forestillinger stadig forandring, for at leve i timeligheden betyder at forandres.

Det nærmeste, de kommer bestandigheden, er derfor svingningen - den stadige tilbagevenden til det niveau, hvorfra de atter og atter falder tilbage, så der dannes en række bølgedale og toppe. Hvis du havde iagt-

taget din patient nøje, ville du have set denne bølgegang indenfor alle områder af hans liv - hans interesse for sit arbejde, hans hengivenhed for sine venner, hans legemlige begær, alt stiger og falder.

Så længe, han lever på jorden, vil perioder af følelsesmæssig og legemlig rigdom og liv veksle med perioder af følelsesløshed og fattigdom. Den tørhed og sløvhed, som din patient nu må gennemleve, er ikke, som du i din godtroenhed antager, dit værk; det er altsammen en naturlig foreteelse, som ikke er til gavn for os, medmindre du ydnytter det godt.

Det rammer i plet. I den her beskrivelse kan de fleste genfinde sig selv. Vi finder også hjælp ved at se på os selv, sådan som Fangegarn beskriver os.

Jesus mindede sine disciple om, at "kødet er skrøbeligt", og uden tvivl vil vi opleve farlige situationer netop på grund af det. For "kødet" er ikke kun vor skabte natur, men også vor faldne natur, og det kan ofte være vanskeligt at skelne det ene fra det andet.

Der er der situationer, hvor vi skal "stå kødet imod", fordi der er tale om vort faldne natur, men generelt må vi ikke glemme, at vi ikke kun er mennesker af ånd, men i allerhøjeste grad er mennesker af støv. Vi er udsatte, skrøbelige skabninger.

Det skal vi ikke bruge som undskyldning, men til at forstå os selv med

og vore medmennesker med. Her kan vi glæde os over, at Gud ved, hvordan vi er skabt og husker på det.

Det betyder ikke, at vi ikke kan overvinde os selv, og at Guds kraft ikke kan udfolde sig i vor svaghed, men det for os til at erkende, hvor vore grænser går. Ydmyghed skal vi alle søge i vor selverkendelse.

Djævelen og vor svaghed

Rigtig interessant bliver det nu, når Fangegarn spørger, hvilken brug Fjenden (Gud) kunne tænkes at gøre af bølgedalene og bølgetoppene i et menneskes liv og så gøre det modsatte?

Det er overraskende, når Fangegarn konstaterer, at Fjenden mere gør brug af bølgedalene end af bølgetoppene.

Årsagen er, skriver Fangegarn, at for Helvede er menneskene først og fremmest føde. Helvede ønsker at opsluge mennesker i sig, at "forøge vort eget livsrum på deres bekostning".

Men den lydighed, som Fjenden kræver af menneskene, er noget helt andet. Vi må se den kendsgerning i øjnene, at al den tale om Hans kærlighed til mennesker og om, at det at tjene Ham er den fulde frihed, ikke (som man hellere end gerne ville tro) er ren og skær propaganda, men forfærdende sandhed.

Han ønsker virkelig at fylde universet med en mængde modbydelige små kopier af Ham selv -skabninger, hvis liv i miniaturskala skal være kvalitativt lig Hans eget, ikke fordi Han har opsugt dem i sig, men fordi deres vilje frivilligt retter sig efter hans. Vi ønsker kvæg, som, når tiden er inde kan blive føde; Han ønsker tjenere, som i tidens fylde kan blive sønner.

Vi ønsker at suge i os; Han ønsker at skænke. Vi er tomme og ville gerne fyldes; Han er fylde og flyde over. Vort krigsmål er en verden, hvor Vor Fader

hernede har opsugt alle andre væsener i sig; Fjenden ønsker en verden fuld af væsener, der er ét med Ham, men stadig selvstændige væsener.

Vi kan ikke have disse ord stående ret længe på nethinden, før vi kommer til at tænke på, hvad Jesus fortæller os.

"Tyven", siger han, kommer kun for at stjele og slagte og ødelægge. Jeg er kommet, for at de skal have liv og have overflod". Jesus kalder også Djævelen for "en morder", og han siger om sig selv, at han er kommet for at gøre os fri: "Trællen bliver ikke i huset for evigt, Sønnen bliver det for evigt. Hvis altså Sønnen får gjort jer frie, skal I virkelig være frie" (Joh 8:35-37).

Der er knyttet store privilegier til det at være et Guds barn - såsom arv og navn, værdighed, frihed, men også opdragelse til hellighed og lighed med Gud. Bibelen ser på opdragelse som en nødvendighed, som et tegn på ægthed.

En søn uden opdragelse er en utænkkelighed i en bibelsk kontekst. Gud opdrog Israel, og Gud opdrager hver den, som tror på Jesus og hører ham til. Mere end noget andet bruger han livets gang til at opdrage os med. Her må vi give Fangegarn (Lewis) ret i, at livets bølgedale er Faderens foretrukne metode til at opdrage os med.

På anden vis nærmest "forkæler" Gud os, overøser os med velsignelser uden tal. Men for vores opdragelses skyld er det også nødvendigt, at vi oplever modgang og bølgedale.

Kun gennem trængsler lærer vi udholdenhed og tålmodighed.

Folkevidet erkender det også, når et ordsprog fortæller os, at "der skal en bred ryg til at bære gode dage". Kun gennem trængsler lærer vi ret at værdsætte vort håb, kun ved tab og modgang lærer vi at værdsætte "den evige tyngde af herlighed" som venter os i Himlen hos Gud.

Kun gennem trængsler lærer vi udholdenhed og tålmodighed. I vor natur synes vi, at vi har ret til det gode liv. At vi har ret til et godt og meningsfyldt arbejde, til hus og hjem, til bil, til ferier, til ægtefælle og børn, og til en menighed, som opfylder vore krav.

Mere og mere regner vi det også som vores ret at have et godt helbred og at få et langt liv. Men vi er ikke blevet lykkeligere og mere helstøbte mennesker ved alle de goder, tværtimod må vi i mange tilfælde sige.

Nu er kristne heller ikke masochister, som nyder lidelsen. Vi opsøger ikke modgang, men gør en aktiv indsats for om muligt at undgå den, og de fleste trængsler kommer til os udefra, uden at vi har nogen indflydelse på det, ofte som ved en tilfældighed.

Men vi ser dem som kommende fra Gud og med den hensigt at opdrage os for, at vi "kan få del i hans hellighed" (Heb 12:10) og komme til at opleve den "fred og retfærdighed", som er deres frugt" (12:11).

Helvede undrer sig over, at Fjenden (Gud) virkelig kan have så megen agtelse for os, at han besværer sig med at

opdrage os. Vi undrer os også - men over, at Gud elsker os så meget.

Du har sikkert ofte undret dig over, hvorfor Fjenden ikke gør mere brug af sin magt til i så høj grad og når som helst det behager ham, at lade menneskesjæle mærke Hans nærværelse. Men nu ser du, at det uimodståelige og det uimodsigelige er netop de to våben, som selve Hans plans natur forbyder ham at bruge.

Simpelthen at ophæve en menneskelig vilje (som følelsen af Hans nærværelse afgjort ville gøre, hvis det da ikke var i den allersvageste og mest dæmpede form), ville være nytteløs for Ham. Han kan ikke voldtage. Han kan kun bejle. For hans uædle hensigt er "at spise kagen og alligevel stadig have den tilbage"; disse væsener skal blive ét med Ham, men alligevel sig selv; bare at udrydde dem eller indoptage dem er ikke noget for Ham.

Han har ikke noget imod at overvælde dem en lille smule til at begynde med. Han plejer at sætte dem i gang ved hjælp af vidnesbyrd om Hans nærværelse, som, selv om de kun er vage, forekommer dem at være af stor betydning, ved hjælp af salige stemninger og lette sejre over fristelser. Men han lader aldrig denne tingenes tilstand vare længe.

Før eller senere unddrager Han dem - om ikke i virkeligheden, så i det mindste sådan, at de ikke bevidst opfatter det - al den slags støtte og opmuntring. Han lader disse skabninger stå på egne ben - lader dem blot ved opbydelse af deres vilje udføre pligter, som har tabt al tiltrækning for dem. Det er gennem sådanne nedgangsperioder meget mere end i opgangsperioderne, at de vokser til at blive den slags skabninger, Han vil have. Derfor er det bønner, som bliver opsendt til ham i en åndelig tørhedstilstand, der behager ham mest.

Gud er med os, når vi går igennem "dødsskyggens dal".

Tørhedstilstanden er noget, de fleste kristne kender til. Men ofte er vi bange for at lade andre vide, at vi har det sådan. Der hviler et konstant pres på os til at skjule, at kristenlivet ikke altid er det sejrende liv, som nogle bekender sig til, at det skulle være.

Det er sandt, at Det Nye Testamente lægger op til et liv i Helligåndens kraft og et liv i glæde og fred, om ikke fri for bekymringer, så et liv, hvor vi lever i håb og tillid til Gud.

Sådan kan det også godt være, selvom vi ikke emotionelt føler os løftede, eller de ydre rammer omkring vort liv er alt andet end lystige.

Til fare for vores åndelige trivsel bliver det først, når vi tror, at Guds smil over vort liv hænger sammen med, hvordan vi følelsesmæssigt har det, og hvordan de ydre omstændigheder omkring vort liv er.

Alle Guds sønners (og døtres) "lod" er at være underlagt Faderens tugtelse, minder Hebræerbrevet 12 os om.

Og den "vækker rigtignok snarere ubehag end glæde, mens den står på" indrømmer og erkender Hebræerbrevets forfatter også, men "bagefter bliver frugten fred og retfærdighed for dem, der har gennemgået den" (12:11).

På hver sin vis og under mange forskellige omstændigheder bliver vi prøvet, tugtet og opdraget af Gud og bliver det i livets skole. Vi kan simpelthen ikke komme udenom det, så sandt som vi er ægte børn. Alternativet

til det er ikke at være ægte børn, og hvem af os vil ønske det?

Gud har barmhjertighed med os, og han "kommer i hu, at vi kun er støv".

Måske lader han os slippe "billigere" i de tidlige faser af vort kristenliv. Derfor må vi være forsigtige med ikke at gøre de oplevelser, vi har af Guds nærhed og synlige indgriben universelle - som om, at det er vores ret og som om, at det gælder ufravigeligt og for alle og til alle tider.

Det er en fejlslutning, vi ofte gør, ligesom vi kan tage løftet i Romerbrevet 8:28 som en indbygget garanti for, at intet, som gør ondt, kan ramme os, ingen ulykke kan true os, ingen ubehageligheder komme på vor vej.

Det er oplagt, at sådan skal ordene ikke forstås, bare versene, som følger lidt længere henne i kapitlet, viser os det umulige i at opfatte dem sådan.

Hvad Herren derimod har lovet os er, at han vil føre os til herlighed, og at han vil være med os og for os, også når vi går gennem mørke vande, store sorger, tyngende bekymringer, ja også, hvis vi skulle gå gennem ild.

Han er der "i fjendernes påsyn" og når vi går gennem "dødsskyggernes dal". På intet tidspunkt vil han slippe os og forlade os, men være vor hjælper.

Derfor taber vi ikke modet, for vi ved, at selv trængslerne må tjene vort bedste, ja vort evige vel, virke for os "en evig tyngelse af herlighed".

Vinden blæser hvorhen den vil - Erindringssamtaler med Poul Hoffmann. Af Helge Hoffmann. Lohse 2013.

Dette er en højst usædvanlig bog om et usædvanligt menneske. Dette gør bogen så meget mere inciterende at læse. Man følger med i åndeløs spænding; hvad bliver næste overraskelse?

Poul Hoffmann er vidt kendt ikke mindst på grund af hans mange romaner og noveller. Flere vil mene, at han er en af Danmarks største forfattere, men at den bredde anerkendelse, især fra dem i det litterære Parnas, er udeblevet på grund af forfatterens kristne livssyn. Og det skal nok indeholde mere end et gran af sandhed. Det kristne livssyn gennemtrænger Poul Hoffmann, men han er samtidig en meget dannet mand, grundig inde i en række ting. Han er ikke en hr. Hvemsomhelst.

Nu er denne anmelder ikke nogen stor og lidenskabelig romanlæser, og jeg må med skam bekende, at det er meget, få af Poul Hoffmanns bøger, jeg har læst.

En enkelt eller to af hans bøger har jeg dog læst og flere af hans kronikker og artikler. Men Hoffmann er en person, man ikke kan undgå at have hørt om, og hvis holdninger om dette og hint i kirke og samfund man næsten ikke kan undgå at være blevet gjort opmærksom på.

Og nu samles de og præsenteres de for os i en hyggelig og kammeratlig form som samtaler mellem far og søn.

Helge Hoffmann's portræt af faderen lider måske en smule under til tider at blive lovlig familiær, næsten som om bogen er fortalt for familien.

Men på den anden side har det også sine fordele at blive lukket ind i familien og komme så tæt på familie-faderen.

Poul Hoffmann er vel først og sidst kendt i offentligheden for sin holdning til Bibelen; for ham er ikke et ord i de bibelske skrifter forkert, og han skyr ingen midler og ingen anstrengelser for at bevise, at han ret.

Hans betagelse af Bibelen, hans arbejde med den, hans kærlighed til den indgyder stor respekt. På den måde er han virkelig en røst i tiden, vi bør lytte til. Og han lefler ikke for nogen, ligesom han bestemt ikke kan kaldes "politisk korrekt" og han går ikke af vejen for at svinge krabasken over de formastelige, som angriber Bibelens troværdighed.

At hans argumenter nogle få gange i hvert fald efter nærværende anmelders smag bevæger sig lidt for meget ud på overdrevet er en anden sag, men trækker i øvrigt ikke fra.

Poul Hoffmann har stærke meninger om mange andre ting end om Bibelens troværdighed, og her kan det nogen gange være sværere at følge ham. Hans bastante holdning, at man er gift ikke alene for det nuværende liv, men også for det kommende, er meget hans egen og hans kones, Kirsten Hoffmanns. Men måske er det godt at få det med i en tid, som i den grad underminerer ægteskabet, for afgjort er der en mysteriøs og himmelsk dimension ved det bibelske ægteskab.

Hoffmanns katolske sympatier er der nok også flere af læserne af samtalebogen, som har det en smule svært ved. Men også her behøver vi måske et slags korrektiv, for ikke alt i den katolske kirke er nødvendigvis mørkt.

Undres gør vi, når vi læser om hans (delvis forsigtige) forsvar for Jehovahs vidner og endnu mere, når han identificerer Middelalderen og Middelalderkirken med 1000 års riget. Her er nok de fleste af os stået af.

Men hans kærlighed til Bibelens fremtidsperspektiv - den kristnes håb, Herrens genkomst, det evige liv og de nye himle og den nye jord og paradislivets beskaffenhed er ligesom et pust fra den verden, "en duft af Zion"- skal han bestemt have tak for at lede vore hjerter hen til. Det trænger vi i den grad til at få fornyet mellem os og hos os.

Mange andre ting kunne være nævnt og være fremhævet, men så blev anmeldelsen alt for lang, hvilket den allerede er.

Men tag og læs. Meget vil betage dig ved den mand, noget vil du støde dig over, noget vil hjælpe dig til at udvide dine teltpæle, noget vil du hjerteligt samtykke med, noget må du lade stå hen som åbne spørgsmål. Men rigere bliver du og ender med at takke Gud for, at han har sådanne vidner iblandt os, også i dag.

Hvem er dit forbillede?

Af Carsten Thomsen

"Efterlign mig, brødre, og se hen til dem, der lever efter det forbillede, I har i os". Fil. 3:17-18

"Han sagde til ham: "Følg mig!" Og han rejste sig og fulgte ham". Matt. 9:9

Vi mennesker er tilbedende mennesker. Vi bliver født til at tilbede et eller andet, født til at imitere. Det med forbilleder ligger dybt i os.

Vi gør det alle, når vi vokser op. Som børn efterligner vi vores mor og far, søster og bror, og når vi bliver teenagere handler det i en periode om at løsrive sig fra alt dette - men hvem skal vi så efterligne? Hvem er så vores helte og forbilleder?

Det er et vigtigere valg, end vi umiddelbart forestiller os. Vi hungre alle, tror jeg, efter mennesker, der kan inspirere os.

Jonathan Swift (ham der skrev Gullivers Rejser) har sagt "Den, der udmærker sig i det, vi beundrer, er en

helt i vore øjne". Forbilleder viser os vejen. At det godt kan lykkes. De blæser alle vore undskyldninger af vejen. Udfordrer os.

Der var en, der første gang sagde: "Det bjerg vil jeg bestige". Og han kom op på toppen. Viste alle andre, at det godt kunne lade sig gøre.

Ligesådan i ens kristenliv. Der er troende som ikke er tilfredse med tingenes tilstand. Som træder ud i tro, stoler på Gud på områder, hvor ingen andre har vovet sig ud, og nogle af dem bliver pionerer.

Tag bare Hudson Taylor - ikke den første missionær i Kina, men den første, der vovede at klæde sig som kineserne selv, som ønskede at blive kineser for at vinde kinesere. Uhørt, i de missionskredse, han var i.

To forhindringer

Et af vore problemer er, at vi lever i en kultur, hvor de fleste forbilleder synes at være berømtheder, der har en meget kort levetid, og mange af dem vil kun

skuffe os.

Tag bare Justin Bieber og hele "Belieber" fanskaren. Et teenage-sangtalent, bekendende kristen, men også i klørne på en velsmurt og spekulativ musikindustri, og alt det negative, der følger med at være verdensberømt.

Mange blev meget berørt af Mandelas død. Måske netop fordi at alle kunne være enige om, at her havde vi et forbillede - ikke fordi han havde en smuk sangstemme eller et godt højreben på fodboldbanen, men fordi han stod for forsoning og tilgivelse og. Et symbol på fred for en hel nation. Men folk som ham er der ikke mange af, når det kommer til berømtheder.

Et andet problem for os er, at vi ofte er langt bedre til at sladre, bagtale og nedgøre andre end lade os inspirere af dem. Det er vores egen fejl, hvis vi ikke har nogen, vi ser op til og ønsker at efterligne.

Det kender vi ikke kun for os selv, men vi ser det jo konstant i medierne. Hvor hurtige pressen er til at bringe en person ned, som (ofte af dem selv) er blevet sat op på en piedestal.

Der er virkelig koldt på toppen - og intet under at berømtheder har svært ved at tackle det. Folk, der klapper dig på ryggen og bagefter sender en regning for tøjrensning.

Bibelen og forbilleder

Det gode ved Bibelen er, at det ikke bare er en regel eller lovebog. Gør det, og gør ikke det. Bibelen er langt hen ad vejen en inspirations-manual.

Bibelen handler ikke kun om at give os teologisk information om hvem Gud er, den er fyldt med forbilleder.

Mennesker som udfordrer os med deres eget liv og tro.

Tænk blot på Hebræerbrevet kap. 12. Her bliver der opremset en masse personer fra det gamle testamente, som udmærkede sig ved deres tro på Gud. Abraham, Moses, David.

De er som en sky af "vidner", der er omkring os - deres liv og forhold til Gud er skrevet for at inspirere os til at blive bedre kristne, eller advare os om ikke at følge deres eksempel.

Jesus er jo det største forbillede - alt det han sagde og gjorde gik jo også ud på, at han samlede sig 12 venner, eller disciple. Og han sagde til dem: "Følg mig" - og han siger det samme til os: Imiter mig. Efterfølg mig. Jeg tjente andre...nu skal I tjene andre.

Apostlen Paulus var meget bevidst om sig selv som et forbillede: "Efterlign mig, ligesom jeg efterligner Kristus", skriver Paulus. Han har ikke fået storhedsvanvid. Det, han siger, er egentlig bare: "Hvis I ser noget i mit liv, der har Kristi lighed, så læg mærke til det og efterlign det."

2. Thes. 3:6 "Vi levede ikke uordentligt blandt jer, og vi fik ikke kosten gratis af nogen, men fik den ved at arbejde under slid og møje nat og dag for ikke at lægge nogen af jer til byrde, ikke fordi vi ikke havde ret til det, men for at give jer et forbillede, så I kan efterligne os."

Heb. 13:7 Tænk på jeres ledere, som har talt Guds ord til jer, betragt udfaldet af deres livsløb og efterlign deres tro.

Efterlign ikke deres tøj eller temperament eller deres mange mangler - men deres *tro*. Der, hvor de ligner Kristus og afspejler ham - følg efter det. Imiter det. Bliv inspireret af det!

"Tænk på jeres ledere, som har talt Guds ord til jer, betragt udfaldet af deres livsløb og efterlign deres tro".

Heb. 13:7

Faklen gives videre

Det er sådan, det altid har foregået i kirkens historie. Den ene generation tager faklen op efter den anden - Paulus til Timotheus - Moses til Joshua, Elias til Elisa.

Det er noget af det, som bekymrer lederne i de menigheder, vi kommer i. Hvem følger efter os? Hvem tager faklen op? Hvordan bliver den nye generations forståelse af Gud og Jesus? Vil der være nogle, som kan tage faklen op og fortsætte denne menighed, eller dør det hele med os?

Når jeg tænker på mennesker i menigheden, så er der mange, der inspirerer mig og udfordrer mig - som er forbilleder. Der er kristne, som altid har fokus på mission og evangelisering. Det er noget, jeg beundrer dem for. Andre elsker helt klart Guds Ord og er en inspiration for mig.

Nogle har lært mig ikke at være så kritisk over for andre - de er gode til at se det positive i andre - der er kristne som lider meget og har det meget svært - alligevel ser man dem i menigheden, trofast holder de ud.

Jeg har også en svensk kristen rejsekammerat, der altid udfordrer mig til at leve mere nøjsomt og enkelt, og som for tre-fire år siden helt skiftede retning fra biolog-ingeniør til en nu

"underbetalt" missionær og bibellærer. Noget af et trosskridt.

Andre er tjenende ånder, der ikke gør megen væsen af sig, men hele tiden hjælper, hvor der er nød. Vi har en tendens til at overse den slags, men Gud ser det.

Nye forbilleder?

1. Læs bøger om kristne, der kan inspirere dig: Både dem, der har levet og som Gud har brugt op gennem kirkehistorien - og dem, der lever nu og bliver brugt meget af Gud. Få ting er så inspirerende, som en god biografi.

Det kan være fantastiske historier om Luther og John Wesleys dagbøger, eller "Tortur for Kristus" af Richard Wurmbrand, eller "Den himmelske mand", Broder Yun. Det kan også være om almindelig hverdagskristendom, som vi læser om i f. eks. "C. S. Lewis - et selvportræt" af Douglas Gresham (anmeldt i dette blad).

2. "Se hen til dem, der lever efter det forbillede, I har i os", siger Paulus. Tænk igen på den menighed, du kommer i.

Se efter forbilleder der, som kan inspirere dig på forskellige områder. Lær dem at kende. Og lad dem vide, at du beundrer deres tro og liv.

Tre test på en sand kristen

Af Louis Nielsen

Den kristne kirke står altid med et behov for at efterprøve sig selv.

Efterprøve sig læremæssigt for at se efter, om kirken lærer det, der er overleveret fra Jesus og apostlene, og efterprøve sig adfærdsmæssigt, om det liv, kirken lever også er det liv, som kristentroen kalder den til.

Til det brug er definitioner og afgrænsninger nødvendige og sådanne finder vi i Første Johannes' Brev.

Af Johannesbrevene fremgår det tydeligt, at "bedragerere" er opstået i kirken; Johannes skriver endda om Antikrist, som allerede nu er i verden, og han opstiller kriterier efter hvilke, vi kan bedømme "ånderne" og efter hvilke, vi kan udskille sandt fra ægte i kirkens og vore personlige liv.

Vi har i den foregående artikel talt om "synd", om synd som umulighed i det kristne liv og om synd, som forekommende mulighed. Det vil vi ikke gentage her.

Johannes vil som den anden af sine test skrive om det "vildspor" det er at påstå, at man er uden synd, men han indleder med at at udelukke muligheden for, at en sand kristen skulle kunne "vandre i mørket":

Og dette er det budskab, som vi har hørt af ham og bringer videre til jer: Gud er lys, og der er intet mørke i ham.

Hvis vi siger, at vi har fællesskab med ham, men vandrer i mørket, lyver vi og gør ikke sandheden. Men hvis vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, har vi fællesskab med hinanden, og Jesu hans Søns, blod renser os fra al synd (1:5-7).

Med "lys" og "mørke" tænker Johannes ikke på fysisk lys og mørke, men på en åndelig, moralsk modsætning.

"Mørket" står for ondskab, syndefald og Djævel, "lyset" for godhed, retfærdighed og for Gud.

Gud er lys i absolut forstand, og der er intet som helst mørke i Ham, mørket finder ikke vej til ham, han er ikke både lys og mørke, men lys og kun lys.

Jesus kaldte sig selv *Lyset*. Han er "det sande lys, som oplyser hvert et menneske", og "mørket fik ikke bugt med Ham" eller "greb det ikke".

Mørket forstod sig ikke på det, søgte at bekæmpe det og komme det til livs, men mørket havde ikke held med det. Lyset sejrede og vil altid sejre. Lyset har fremtiden for sig, mørket ikke.

Lidt længere henne i evangeliet hedder det derimod om menneskene, at de elskede mørket frem for lyset, fordi deres gerninger var onde.

For enhver, som over ondt, hader lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gerninger ikke skal afsløres. Men den, der gør sandheden, kommer til lyset, for

at det skal blive åbenbaret, at hans gerninger er gjort i Gud.

Test 1: Tro og liv

Når Johannes i sit brev skriver om at "vandre i lyset", tænker han både på det at tro på Jesus og dermed være kommet fra mørket og over i lyset og at leve og vandre i lyset, underforstået leve sit liv for Guds ansigt og handle i overensstemmelse med det.

Medens Jesus levede og vandrede her, var der mennesker, som nok troede, men kun troede for en tid og så faldt fra. Ikke alle, som gjorde sig til disciple af Jesus, var ægte. Og således efterfølgende i kirkens historie. Ikke alle bekendende og døbte kristne er nødvendigvis ægte. Ganske vist kan vi sige og bekende, at vi er det, men vor tro må stå sin prøve.

Prøven er, om vi tror på Jesus og vidnesbyrdet om ham i Det Nye Testamente, ikke mindst, at vi "bekender ham" som Guds Søn, som sonofferlammet, der døde for vore synder.

Og testen er endvidere, at vi vandrer i Guds lys, bærer "lysets frugter", som Paulus taler om og i liv og vandring viser os som lysets børn.

På det skal vi kende, at vi er disciple af Jesus og har hjemstavnret i Guds kirke. Johannes' første test er en vigtig test, men det er de øvrige også.

Test nr. 2: Ikke uden synd

Hvis vi siger, at vi ikke har synd, fører vi os selv på vildspor, og sandheden er ikke i os. Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed. Hvis vi siger, at vi ikke har syndet, gør vi ham til en løgner, og hans ord er ikke i os.

Det er svært præcist at afgøre, hvad der får brevets forfatter til at skrive, som han gør. Johannes kan godt virke ejendommelig dobbelttydig i sin omtale af synd i Guds børns liv.

Fra at skrive, at “enhver, som er født af Gud, ikke synder” (3:9; 5:18) til at “hvis vi siger, vi ikke har synd, fører vi os selv på vildspor” er der et meget stort spring, for ikke at sige en modsigelse, som vil noget.

Nogen vil så mene, at Johannes med “ikke at have synd” mener en afvisning af, at vi, da vi kom til Jesus, kom som syndere, men fortsættelsen med at “bekende sin synd”, opnåelse af tilgivelse og omtalen af Jesu rensende blod i nutid og ikke i datid samt henvisningen til “talsmanden, som vi har hos Faderen” taler kraftigt imod at forstå apostlens ord på den vis.

Johannes kan ikke mene, at gudsbarnet ikke kan synde i nogen absolut forstand, men nok i en ideel forstand.

At ville påstå syndfrihed er at være på vildspor og et vidnesbyrd om at mangle sandhedserkendelse.

Nogle i Johannes’ menigheder må have ført sig frem med en fuldkommenhedslære og have set på sig selv som kommet forbi barnestadiet med synd og den slags trivialiteter.

Og den slags er altid farligt og altid at være på vildspor. Først når Herren kommer igen, og vi ser ham som han er, og vi forvandles til hans lighed (3:2-3), først da er fuldkommenheden; indtil da er vi på vandring og vil altid

have behov for fornyelse og renselse.

Sand kristen spiritualitet vil altid være kendetegnet både af ydmyghed og selverkendelse og af en stadig fornyet erkendelse af ens afhængighed af Jesus. Ikke kun i hans død på korset, men også af hans trofasthed som vor Talsmand hos Faderen.

Sand kristen spiritualitet vil også forstå sit behov for igen og igen at blive rensat og lade sig rense.

Test nr. 3: Holde Guds bud

Johannes’ tredje test på virkelighed handler om at holde hans bud.

Jesus lagde stærk vægt på, at hans disciple ville være karakteriseret af, at de holdt hans bud og blev ved hans ord. Det indgår også i missionsbefalingen, at apostlene skal lære folkene at “holde alt det, som jeg har befalet jer” (Matt 28:20).

Det er især kærlighedsbudet, Johannes tænker på, men også andre af Jesu ord og bud indgår i det.

Jesus er Herre, og hans ord må have myndighed og magt over enhver, som ser på sig selv som en discipel af Jesus.

Jesus forbandt Guds kærlighed til Jesu disciple med deres kærlighed til Ham. Faderen i Himlen elskede dem, fordi de elskede ham, Sønnen.

Johannes refererer til det samme, når han nu skriver: Men den, der holder fast ved hans ord, i ham er Guds kærlighed i sandhed fuldendt (2:4).

Kærlighed ti ens medtroende udspringer af den kærlighed, Gud har til os.

Det er vigtigt, tror jeg, det med at se “hans bud” knyttet til og forbundet med “Guds kærlighed” og Guds kærligheds “fuldendelse”. Det, Johannes opstiller, er ikke en ny lovetik, en ny lovretfærdighed”.

I så fald er der intet, som adskiller det nye fra det gamle. Guds kærlighed er kommet til i Jesus. Derfor talte Jesus også om sin befaling om at elske hinanden som et nyt bud (Joh 13:34).

Det bud opfylder budet i 3 Mos 19:18 om “at elske sin næste som sig selv”, men nu knyttet til Jesus, personliggjort og eksemplificeret i ham, som elskede sine disciple (Joh 13:1) og elskede os så meget, at han opgav sit liv i døden for deres og for vores skyld.

Derfor understreger Johannes, at dette bud er både et gammelt og et nyt bud, nyt i den forstand, at det viser sig sandt i Ham (i Jesus) og også i os, og dermed er også en ny tidsalder begyndt, for mørket viger, og det sande lys skinner allerede (2:7 ff.).

Kærligheden til brødrene, til ens medtroende er en del af gudsbarnets natur og på den måde er den spontan, ikke påtvunget, og den udspringer af den kærlighed Gud har til os. Den er troens gensvar til Gud og til det Gud har vist os og gjort for os i Kristus.

Derfor er denne test så afgørende en test på ægthed i tro og bekendelse, vidnesbyrdet om, at vi er kommet ind i lyset; uden kærligheden er vi i mørket.

Had til en medkristen skulle og

burde være en utænkelighed mellem kristne, en anklage om ligesom Kain at være af den Onde (3:12).

Igen og igen vender Johannes tilbage til kærlighedsbudet og belyser det fra enhver tænkelig vinkel. Aldrig kun begrænset til ord, men aktivt i handling, også der hvor handlingen er mest i modsætning til vor natur: At træde til med hjælp, der hvor nøden hos broderen eller søsteren banker på.

Fromme ord er ikke nok.

Ingen kan påstå at elske Gud, hvis han ikke elsker sin broder. For Gud kan vi jo ikke se, men broderen kan vi se, nogen gange alt for ubehageligt synligt. Lukker vi vort hjerte her, spørger Johannes, hvordan kan vi da tro, at Guds kærlighed er i os?

Det er altså i menigheden, i familien og alle vegne, hvor vi færdes, at det skal blive synligt, at vi er blevet født på ny og kender Gud: At vi elsker i gerning og sandhed.

Bringe vort hjerte til ro

Men sandsynligheden for, at vi fejler her er stor, og et tegn, som skulle styrke frelsesvisheden, bliver det modsatte, en kilde til anfægtelse og uro.

Hvad gør vi så?

Det er som om, at Johannes har tænkt på den mulighed. Atter et vidnesbyrd om hans pastorale omsorg og visdom, så meget mere bemærkelsesværdig, som netop han skriver så katagorisk, absolut og skarpt om, hvad kristne gør og ikke gør:

Kære børn, lad os ikke elske med ord eller tunge, men i gerning og sandhed. Deraf kan vi vide, at vi er af sandheden, og over for ham kan vi bringe vort hjerte til ro, hvad end vort hjerte fordømmer os for; thi Gud er større end vort hjerte og kender alt.

Vore samvittigheder har en stadig tendens til at føle sig under anklage.

Ingen kan påstå at elske Gud, hvis han ikke elsker sin broder.

For livet er krævende, ikke mindst hvis vi lever kærligheden ud; kravene vil altid være større end vores kapacitet.

Anklagen for fejl og svigt, som vore samvittigheder fører imod os, vil sandsynligvis være rigtige, og vi har det rigtig dårligt med det, og det forstyrrer vor frelsesvished, vor fred med Gud, forstyrrer vor glæde i ham og vort bønsliv. Men lige her er det, Johannes kommer os til hjælp.

For Gud kender vor skrøbelighed, og ufuldkommenhed og i sin bedømmelse af os tager han højde for det, bare vi ærligt gør op med os selv, at vi i sandhed elsker vore trossøskende, at vi ikke bare er ligeglade med dem og ignorerer deres behov.

Selvom vi stræber efter det fuldkomne og ikke kan slå os til tåls med det middelmådige, så gives fuldkommenheden os først, når vi bliver forvandlet til lighed med Jesus Kristus.

Denne omhyggelige balance mellem at give sande kristne fuld frelsesvished og samtidig udstille og afsløre al pseudokristendom er just det, der præger Johannes' fremstilling af kristenlivet.

Netop derfor er Johannesbrevet det brev, som kristne tyr til, når uro og anfægtelser kommer på deres vej, men samtidig også et brev, som altid afslører alt, hvad der er falsk.

Og vi har brug for begge dele, nok ikke på samme tid; nogen gange vil vi have mere brug for det ene end for det

andet. Men ingen af os er tjent med en falsk vished.

At vi skal være tryk i Faderens kærlighed er en af årsagerne til, at Johannes skriver sit brev:

Jeg skriver til jer, børn: Jeres synder er tilgivet for hans navns skyld. Jeg skriver til jer, fædre: I kender ham, som har været fra begyndelsen. Jeg har skrevet til jer, I unge: I har overvundet den Onde. Jeg har skrevet til jer, børn: I kender Faderen. Jeg har skrevet til jer, fædre: I kender ham, som har været fra begyndelsen. Jeg har skrevet til jer, I unge: I er stærke, Guds ord bliver i jer, og I har overvundet den Onde.

Det er afgørende for Johannes at grunde den kristnes vished ikke på noget vi føler eller forestiller os, men på noget solidt, noget objektivt, noget hvilende udenfor os selv og vores erfaringssfære.

Ingen kan sige til sig selv: Gud elsker mig. Hvorfra skulle vi kunne vide det, medmindre Gud har åbenbaret det for os? Ingen kan heller føle, at Gud elsker hende eller ham.

Det vil i bedste fald blive meget humørorienteret, måske endda styret af den kemiske balance i vort følelsesliv.

Men Gud ønsker, at vi skal have vished om denne ting. Og Johannes vil ikke vide af, at hans elskede medtroende skal svæve i uvished om deres frelse.

Hvordan ser vi på vores muslimske nabo?

Af Astrid i Hjøllum Christensen

Jeg ved ikke, hvor mange af jer, der fulgte med i debatten omkring julehjælp i 2013.

Flere var forargede over, at også muslimer kunne få julehjælp, da mange mener, de ikke holder jul. Mange stoppede oven i købet med at støtte organisationer, der gav julehjælp til muslimer.

Kritikken haglede ned over de, der valgte at holde fast i at behandle muslimske ansøgere på lige fod med danske. Debatten blev meget ophedet i 2013. Den har været der før, men denne jul fyldte den mere end nogensinde før.

Tidligere på året var der den såkaldte frikadelle krig, der handlede om hvorvidt, der kun skulle serveres halalkød i daginstitutioner, og man dermed skulle afskaffe frikadellen eller flæskestegen til fordel for muslimerne.

I disse forbindelser rejste spørgs-

målet sig hos mig: Hvordan behandler jeg min muslimske nabo? Hvordan ser jeg på vedkommende? Synes jeg, de tager noget fra os? Føler jeg mig truet af deres traditioner? Hvad tænker jeg om muslimerne i Danmark?

Indrømmet, hvis jeg ser en flok unge drenge med end anden etnisk baggrund end dansk en aften, hvor jeg er ude at gå tur, bliver jeg straks mere på vagt. Eller hvis jeg hører i nyhederne, at der har været skuddrama, slagsmål eller knivstikkeri, tænker jeg ofte, det må være en med en anden baggrund end dansk. Eller hvis jeg hører om salg af stoffer og indsmugling af det til Danmark.

Jeg tror, at mange af os blev overrasket, da det i Norge viste sig at være en nordmand, der stod bag skyderiet og drabet af over 80 unge på øen Utøya.

Vores børn går på en skole, hvor antallet af elever med en baggrund af anden etnisk herkomst end dansk er

større end det danske antal elever (over 65 %).

Det er en skole, hvor der er mange sociale udfordringer for lærerne at løfte dagligt. Da vores børn startede på skolen, gik der kun 3 måneder, så blev vores dreng overfaldet i en lidt alvorligere grad i skolegården.

Og ja det var af en dreng fra en muslimsk baggrund. Vi var rystede, og var ikke sikre på, at han skulle fortsætte på den skole.

Skolen tacklede det efter vores mening ikke særlig godt til at starte med. Dog genvandt vi respekten for skolens håndtering af sagen, og det endte med, at vi besluttede at give det en chance.

Vores søn går stadig på skolen, han ønsker ikke at flytte skole, omend vi stadig tilbyder ham det ofte, når vi synes udfordringerne bliver for store. Men vi har en dreng, der hver morgen cykler i skole glad og tryk. Han deler meget åbent i klassen, at han kommer

fra et kristent hjem.

Vores søns bedste ven fra klassen på nuværende tidspunkt er en dreng fra en muslimsk familie fra Palæstina. Drengen erklærer sig som muslim og overholder Ramadan og bønner for dagen osv. Vores dreng erklærer sig som kristen, og de to drenge diskutere højtlydt i religionstimerne kristendom og Islam. Men de er rigtig gode venner, og de har stor respekt for hinanden. De mødes omkring fodbold, computerspil, svømning og andre drengeinteresser. De har det rigtig hyggeligt sammen.

En barsk baggrund

I vores daglige arbejde i Frelsens Hær i Sønderborg har vi stor kontakt til muslimer. De kommer trofast til vores arrangementer. Det er primært kvinderne, der kommer med deres børn.

Deres kultur, opdragelse af deres børn, tilgang til det danske system, deres påklædning og spisevaner er helt anderledes end vores. Men ens for dem alle er, at de ønsker at blive en del af det danske samfund.

Mange af dem har meget barske historier med fra deres hjemland. Mange af dem har set tortur, og oplevet krigens rædsler. Mange af dem har udviklet posttraumatisk stress syndrom. Mange af kvinderne er blevet giftet bort i en meget tidlig alder (13,14,15 år), og har oplevet systemet i deres hjemland som undertrykkende. Og mange af dem kan berette om en lang, farlig og besværlig flugt til Danmark med efterfølgende langt ophold i et asylcenter/lejr uden at vide, om de var købt eller solgt. Flere af dem kommer fra lande, hvor det ikke var lovligt for kvinder at tage en uddannelse.

Når man sidder over for disse familier og hører deres historie, kan man ikke lade være med at spørge sig selv,

hvordan ville mit liv have udviklet sig, hvis jeg havde været under samme vilkår?

Elsk din næste

Danmark og det danske samfund er baseret på et kristent menneskesyn. Vores værdier, grundlov og kultur er formet af kristne værdier. Men efter mange, mange års indvandring er Danmark i højere grad blevet multireligiøst og multietnisk.

Danmark er et land, der er befolket af mange mennesker med meget forskellige baggrunde, kulturer, hudfarver, holdninger, værdier og tro. Og da vi lever i en globaliseret verden og med et EU, der ønsker bevægelighed i arbejdskraft, kan vi forvente, at det bliver ved med at være sådant.

Rent politisk er der sket en ændring i vores forhold til indvandringen, og det er i stigende grad årsag til konflikt og konfrontation. Meget ændrede sig også i vores holdning til de fremmede efter 11. september og ved publiceringen af Muhammadtegningerne.

Mange indvandrere er blevet mødt med had og med modstand. Asylsystemet er blevet strammet op, og nogle gange grænser det sig til det inhumane. Der er blevet stillet store spørgsmål til deres tro. Mange har

oplevet at blive mistænkeliggjort, og der har været megen kritik af deres traditioner for at bære slør, ønsket om moskeer og halal kød osv.

I 3. Mosebog 19:15-20 står der:

I må ikke øve uret i retssager. Du må hverken tage parti for den fattige eller begunstige den rige. Du skal dømme din landsmand med retfærdighed. Du må ikke løbe med sladder om dine landsmænd. Du må ikke stræbe din næste efter livet. Jeg er Herren! Du må ikke nære had til din broder i dit hjerte, men du skal åbent gå i rette med din landsmand, så du ikke pådrager dig skyld. Du må ikke hævne dig på dine landsmænd eller bære nag til dem; du skal elske din næste som dig selv. Jeg er Herren!

Og i Matthæus Evangeliet 22:37-39 står der: "Mester, hvad er det største bud i loven?" Han sagde til ham: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind." Det er det største og det første bud. Men der er et andet, som står lige med det: "Du skal elske din næste som dig selv." På de to bud hviler hele loven og profeterne."

Både Det Nye Testamente og Det Gamle Testamente lærer os, at vi skal elske vores næste som os selv. Min

Mange indvandrere er blevet mødt med had, med modstand, med kritik af deres traditioner.

næste og nabo er ikke udelukkende dem, som bor umiddelbart ved siden af mig.

Det kan være nabolaget, en arbejdskollega, medvandrende på en turistattraktion eller de medstuderende i et klasselokale. Det er ikke nødvendigvis mennesker, vi kender eller kan lide. De mennesker, man omgås, er alle ens næste.

Når der bliver talt om, at elske næsten i Bibelen tror jeg ikke, det nødvendigvis er en følelseshandling. Jeg tror i høj grad også, det er en beslutningsgerning. Vi behøver ikke mærke eller føle, at vi elsker næsten.

Men vi kan i vores holdning og valg overfor næsten vælge at elske. Vælge at behandle ligeværdigt eller række en hånd ud, hvis nødvendigt. Og fordi det ikke nødvendigvis er følelser, der behøver at være involveret, kan vi alle elske vores næste.

I lignelsen om den barmhjertige samaritaner ser vi i høj grad et eksempel på at elske næsten uden, at man kender vedkommende man hjælper, eller forventer at få noget igen. Jesus selv lærte os også, at bede for vore fjender.

Så kærligheden til medmennesket strækker langt og længere end til dem, vi kender og holder af. Det gælder også dem, der har andre normer end os, reagere anderledes end os, dem vi ikke nødvendigvis kan lide og dem, som modarbejder os.

Ræk ud til muslimerne

I Mattæus 25:34-46 står der:

Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt. For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I

gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig.

Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig noget at spise, eller tørstig og gav dig noget at drikke? Hvornår så vi dig som en fremmed og tog imod dig eller så dig nøgen og gav dig tøj? Hvornår så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig? Og kongen vil svare dem:

S a n d e l i g siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig. Da skal han også sige til dem ved sin venstre side: Gå bort fra mig, I forbandede, til den evige ild, som er bestemt for Djævelen og hans engle. For jeg var sulten, og I gav mig ikke noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig ikke noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog ikke imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig ikke tøj, jeg var syg og i fængsel, og I så ikke til mig.

Da skal også de sige til ham: Herre, hvornår så vi dig sulten eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i fængsel, uden at vi hjalp dig? Da skal han svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I ikke har gjort mod en af disse mindste, det har I heller ikke gjort mod mig! Og de skal gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv.

Kærlighed til og omsorg for næsten er uomgængelig i den kristne tro på Jesus Kristus, som gav sig hen for os alle. Så alle har muligheden for frelse og evigt liv.

Jesus har lært os at elske næsten og at bede for vore fjender. Og det bud rækker langt. Da vi er elsket højt af Jesus, og vi har fået del i det evige liv, bør vi kende vores værd i Jesus, og dermed er det heller ikke så svært at række ud.

Så skal vi bare omfavne muslim-

erne, lade deres traditioner blive vores traditioner og lade Islam tage herredømmet i Danmark? Skal vi bare lade dem indføre Sharialovgivning i Danmark eller lade dem bygge den ene moske efter den anden?

Bestemt ikke. På ingen måde. Vel skal vi holde fast i de værdier, som Danmark er bygget på – de kristne værdier. Vi har retten til at forholde os kritisk til alt, hvad der ikke er i overensstemmelse med Guds ord. Der er rabiater og fanatiske muslimske grupper i Danmark, som vi bestemt skal forholde os meget kritisk til, og som på ingen måde skal have nogen magt i Danmark.

Jeg lægger ikke på nogen måde op til, at vi skal være ukritiske og naive. Men nogen gange tror jeg, det ville klæde os kristne at række ud til de muslimske familier, forsøge at forstå dem og deres virkelighed, vise dem omsorg, være deres venner, skabe kontakt til dem, være nysgerrige på deres liv, lade vores børn lege med deres, invitere dem hjem, ikke være skræmte af dem og tro de kan "smitte" os med deres normer og traditioner.

Måske ville det ovenikøbet være efter Guds hjerte. Måske er muslimerne i Danmark en del af dem Jesus kalder "mine mindste små" Mange af de muslimske familier ønsker kontakt til danske familier, men oplever det svært. Hvem ved måske kan de også bidrage med viden og inspiration til vores liv?

Måske kan vi være med til at bringe evangeliet om Jesus Kristus til de fremmede i vores land. Så lad os tage buddet om at elske næsten alvorligt, lad os forsøge at være noget eller gå en ekstra mil – også for muslimerne, når vi møder dem på vores vej.

Prædikerens ord om døden

Refleksioner over Prædikerens Bog

Af Louis Nielsen

Prædikerens Bog indeholder mange ord, som kan gøre os viise.

Prædikerens er en mand, som grunder dybt over livet med dets mange absurditeter og frustrationer.

Prædikerens Bog hører til Visdomslitteraturen, som foruden Prædikerens omfatter Ordsprogenes Bog, Jobs Bog og Højsangen. I den bibelske kanon er de placeret mellem "Skrifterne". Vi anerkender dem som en del af "de hellige Skrifter", som ved Helligånden er blevet en del af Bibelen.

Ganske vist er intet ord i Prædikerens indrammet af et "så siger Herren" eller med en tydelig understregning at være et ord fra Gud.

Af bogen fremgår det tydeligt, at det er et menneskes grublen over tilværelsen, vi har med at gøre. Alligevel er ordene i Prædikerens Guds ord i den afgrænsede betydning hvori alt, hvad der står skrevet i Bibelen er Guds ord - selvom den handlende, fortællende og talende ikke er Gud.

Det som Prædikerens siger, er ord, som Guds Ånd ønsker, vi skal forholde os til og tænke over.

Jeg vil i en række artikler tage nogle af Prædikerens udtalelser, vurderinger og sarkastiske bemærkninger op til

overvejelse og refleksion begyndende med Prædikerens tanker om døden.

Prædikerens grunder dybt over livets gang, livets cyklus kunne vi kalde det, og iagttager, at alt her på jorden har sin tid; intet jordisk varer evigt.

Således er der der en tid til at fødes, og en tid til at dø (3:2).

Et barns fødsel er en overvældende, dybt betagende og glædesmættet ting, nærmest som at være vidne til et under, et mirakel. Og så alligevel kaster døden sin skygge over det, for lige så sikkert som et barn nu er født er det, at det samme barn en dag skal dø, om kortere, om længere tid; livsspændet er allerede bredt ud over det.

Sygehuset har både fødestuer og kapeller, et sted hvor mennesker kommer ind i verden og et sted, hvor de forlader den igen. Sådan er nu vilkåret og har været det siden syndefaldets dage og vil vedblive med at være det til opstandelsens store dag. Menneskenes beskikkelse er at dø (Heb 9:27), og "dødens brod er synden" (1 Kor 15:56); vi dør, fordi vi er syndere og ikke på grund af, at vi er skabninger.

Døden er den store påmindelse til os om, at syndere er just, hvad vi er. Derfor er evangeliet med dets løfte om,

at "Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre" (Rom 6:23) så glædeligt og så befriende et budskab.

Døden som eftertanke

Men Prædikerens har meget mere at sige om døden. Således i kapitel 7:1-6:

*Hellere dødens dag end fødsels dag.
Hellere gå til sorgens hus end til festens hus, for i sorgens hus ender alle mennesker, og det skal den levende lægge sig på sinde.*

Hellere græmmelse end latter, for hjertet kan være glad, selv om ansigtet er mismodigt. Den vise har sit hjerte i sorgens hus, tåben har sit hjerte i glædens hus. Hellere lytte til advarsler fra den vise end til sang fra tåben, for tåbens latter er som kvasets knitren under gryden. Også det er tomhed.

De fleste af os vil nok synes, at det er usædvanlig deprimerende ord - ord af en lyseslukker, en melankoniker ud over det sædvanlige, en filosof af den kyniske eller satiriske skole.

At vi skal finde dem i Bibelen, finder vi også højest ejendommeligt. Bibelen har normalt en lys og håbefuldstil-

gang til livet.

Men Prædikerens er ikke sådan til at afvise. Han er ikke en mand, som har "vendt hver en femøre", eller henlevet sit liv i en mørk afkrog, men en mand, som har levet "det søde liv".

Han har haft uanede rigdomme og eksperimenteret med alle mulige glæder og fornøjelser, herunder skønne kvinder, har spist de mest vidunderlige retter, drukket udsøgte vine, set de skønneste kunstner og lyttet til den mest vidunderlige musik. Han er også forskeren, som har iagttaget livet hos de mest ulige mennesker i de mest ulige situationer. Hvordan kan lige netop sådant et menneske udvikle en sådan livslede?

Alligevel er der noget ved ordene, som ikke slipper sit tag i os, og som skal få os til at standse op medens "legen er god" og spørge os selv: Er det her livet? hvilken ende vil jeg få, hvis jeg fortsætter på den måde, hvilket navn vil jeg efterlade mig?

Prædikerens ord til os er nok mere relevante og påtrængende for netop os og vor kultur, end de har været i mange generationer. Jesu advarsel til os om at komme Noas dage i hu, og hvordan menneskene levede i de dage, sættes også i relief af Prædikerens ord til os.

Birthe Rønn Hornbech rammer hovedet på sømmet med disse ord: "Svinedrengen" er det rene reality-show. Det drejer sig alene om at lade tilværelsen gå op i underholdning".

Alting i livet forstås bedre, værdsættes og leves bedre, når døden tages med i betragtning, og vi er opmærksomme på vor dødelighed og dermed vor endelighed.

Livet bliver en kostbar gave, som er bestemt til at fyldes ud og ikke ødsles væk i tant og fjas. Livet fører os og fører os alle uden undtagelse frem til en regnskabsdag, en dag, hvor Gud

kalder os til regnskab for, hvordan vi har brugt livet.

Derfor er det, at vi har mere at lære i "sorgens hus" end i "festens hus", mere har at lære ved at "græmme" os over vor synd end ved "at grine os i laser", mere at lære af Prædikerens end af de mange stand-up komikere.

Dødens uforudsigelighed

Prædikerens har gjort sig flere tanker om døden, som han knytter til tanken om uforudsigeligheden. Netop døden og alt, hvad der associerer til døden, gør livet uforudsigeligt, noget, som skjuler sig for os gennem vores optagethed af statistikker over alt muligt og vores blinde tillid til, at statistikkerne og prognoserne holder, hvad de lover?

Vi er måske knap så tilbøjelige til at tro dem, når de truer os. Men statistikkerne kan kun tegne et generelt billede; som forudsigelse af den enkeltes skæbne er de ikke meget værd. For ingen af os kan rent faktisk vide, om vi hører til de 10%, som vil dø af en bestemt diagnose, eller de 90% som vil leve. Så livet er lige så uforudsigeligt, som det altid har været, måske mere i en kompleks verden og

en verden i opbrud som vores er det.

Den vises hjerte erkender dommens tid, for dommens tid kommer for alt, hvad der sker. Det er et onde, der ligger tungt på menneskene, for de ved ikke, hvad der skal ske; ingen kan fortælle dem, hvad der skal ske. Intet menneske har magt over vinden, så det kan holde den tilbage, og det har ikke magt over dødsdagen.

Tidligere tiders vækkelsesmøder gjorde meget ud af appellen til mennesker om at omvende sig, medens tid var, og "livets korthed, dødens vished og evighedens længde" indgik ofte som fast replik i disse appeller.

De toner er forlængst holdt op med at lyde, og ingen af os tager længere dødens mulighed og alvor med i vore planer for livet - det er som om vi tror, vi skal leve evigt - og tanken om dommen synes også at ligge os fjernt, endnu fjernere end visheden om, at vi alle engang skal dø.

Men, advarer Prædikerens os: dødsdagen kommer og dommen med den, så er vi viise, lader vi den indgå i vore kalkulationer over livet og tager de nødvendige forholdsregler, medens tid er. For i grunden er det meget lidt, vi

Tanken om dommen synes at ligge os fjernt, endnu fjernere end visheden om, at vi alle engang skal dø.

Som kristne tror vi på påskemorgen, tror på, at Jesus gennembrød dødens mur og blev Herre over døde og levende. Vi tror, at han underlagde sig ham, som havde haft dødens væld, Djævelen, og vi fryder os i det levende håb, vi er genfødt til ved hans opstandelse fra de døde.

Kun Herrens opstandelse kan give os noget håb om liv efter døden. Og Prædikerens ord er et kraftigt memento til os om lige netop det. Kun med opstandelsens evangelium i hjerte og

tanke kan vi få livet og livets mening til at gå op. Uden opstandelsen sætter absurditeten sit stempel på tilværelsen, hvilket ikke mindst Prædikerens tanker i kapitel 9 er et eksempel på. Læs det og bliv klog.

Så er det kun det pulserende øjeblik, som kan give mening, men i samme åndedræt, som momentet sættes ind i evighedens sammenhæng, bliver også det meningsløst.

Paulus er enig, når han overfor korintherne afslører de fatale kon-

sekvenser af, at opstandelsen ikke har fundet sted. Så er vor tro forgæves, og vi er stadig i vore synder, så er også de hensovede i Kristus fortabte, så er vi de ynkverdige af alle mennesker (1 Kor 15:17-19).

Så "lad os æde og drikke, for i morgen skal vi dø" (15:32).

Men nu kan vi leve og ånde og dø i visheden om, at "vores slid i Herren ikke er spildt" (15:58), og alt sammen fordi Herren er opstanden og har overvundet døden.

Paulus' prædikener endte som regel enten med optøjer eller vækkelse.

Orin Philip Gifford

Kristent Perspektiv udgives af Perspektiv Bibelskole.

Sekretariatet og ekspedition v. Henning Lütje, Hallands-parken 64, 2630 Taastrup tlf. 74415540.

Redaktion: Carsten Thomsen (ansv. red), ctpress@mac.com, Louis Nielsen, louis.nielsen@youmail.dk. Astrid i Hjøllum Christensen.

Udgivelse: Bladet udgives 3 gange om året. Årsabonnement: 125 kr.

Hjemmeside: www.kristentperspektiv.dk